

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Monikou Marjanovič, advokátska kancelária, Urbánkova 1562/6, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 122/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 122/2015 porušené boli.

2. [REDACTED] pr i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava V p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Bratislava V j e p o v i n n ý uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právnej zástupkyne, advokátky JUDr. Moniky Marjanovič, Urbánkova 1562/6, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 367/2018-11 z 18. septembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 122/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2 284,86 € s príslušenstvom, ktoré sa začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu 16. marca 2015 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ opísal časový priebeh napadnutého konania, poukázal najmä na nečinnosť okresného súdu, ktorý vydal platobný rozkaz 7. októbra 2016, t. j. po viac ako roku a pol od podania návrhu a následne po zrušení platobného rozkazu vo veci nekonal v primeraných lehotách.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „... ako žalobca adresoval 30.03.2017 konajúcemu súdu žiadosť o vytýčenie termínu pojednávania, a to vzhľadom na značný časový odstup od podania žaloby rešpektujúc zákonné lehoty a zachovanie procesných postupov zo strany súdu. Nakoľko na uvedenú žiadosť nebolo zo strany súdu reflektované, podal sťažovateľ dňa 01.12.2017 opätovnú žiadosť o vytýčenie termínu pojednávania. Ani na vyššie uvedenú opätovnú žiadosť nedošlo zo strany súdu k vytýčeniu termínu pojednávania...“.

Následne sťažovateľ 5. marca 2018 podal sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v ktorej poukázal na aktuálny stav veci, z ktorého je zrejmé, že ani po troch rokoch od podania žaloby nebolo vo veci nariadené pojednávanie a rozhodnuté vo veci, čo predlžuje stav právnej neistoty žalobcu, ktorý je možné odstrániť iba na základe právoplatného súdneho rozhodnutia. Sťažovateľ vo svojom podaní adresovanom ústavnému súdu tvrdí, že „... po podaní uvedenej sťažnosti okresný súd reagoval tým, že vo veci bezprostredne vytýčil termín pojednávania na deň 20.06.2018, čo oznámil právnej zástupkyňi sťažovateľa elektronickým podaním dňa 10.03.2018...“.

... následne bolo dňa 13.04.2018 právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené vyjadrenie predsedu Okresného súdu Bratislava V. zo dňa 11.04.2018, v ktorom predseda súdu uviedol, že prešetril stav konania vo veci a zistil, že vo veci je určený termín pojednávania na deň 20.06.2018 a predvolanie už bolo žalobcovi doručené. Zároveň sa predseda súdu ospravedlnil sťažovateľovi za to, že vo veci nebolo konané plynule...“.

Sťažovateľ uviedol, že predmetom napadnutého konania z hľadiska právnej a faktickej zložitosti ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a ktorá absolútne nie je zložitá, takže ju súd mal skončiť do niekoľkých mesiacov. Nečinnosť okresného súdu „... oslabuje vieru sťažovateľa v spravodlivé súdne konanie a negatívne sa prejavuje v jeho psychike a jeho profesijnom a súkromnom živote...“.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 122/2015 porušené boli a prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných

prieťahov. Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € a úhrady trov konania.

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie sa k sťažnosti vyjadril okresný súd podaním sp. zn. Spr 3446/2018 z 26. októbra 2018. Po vyjadrení súhlasu s upustením od ústneho pojednávania a uvedení úkonov súdu v ich chronologickom poradí predseda okresného súdu uviedol: „... *prieťah v konaní vidím v uplynutí takmer 6 mesiacov od podania žaloby do vyrubenia súdneho poplatku za žalobu 11.09.2015 a od 19.04.2016 kedy žalobca rozšíril petit žaloby do vydania platobného rozkazu 07.10.2016. Uvedený prieťah bol spôsobený vyšším súdnym úradníkom, ktorý však bol pridelený aj do ďalších 5-ich oddelení, kde vydával platobné rozkazy...*“.

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne zaujal stanovisko podaním, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 12. novembra 2018. Sťažovateľ v predmetnom stanovisku uviedol, že z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva: „... *súd prvého stupňa v konaní vedenom pod č. k. 29Cb/122/2015 rozhodol vo veci rozsudkom na prvom pojednávaní, ktoré sa konalo po 3 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti sťažovateľa procesné úkony súdu sa v danej veci realizovali vždy až na urgenciu a na sťažnosti na postup súdu...*“.

Ďalej sa v stanovisku uvádza, že v napadnutom konaní sťažovateľ nedospel k stavu právnej istoty ani po vyhlásení rozsudku (rozsudok č. k. 29 Cb 122/2015-338 z 8. novembra 2018, pozn.), ktorý po jeho doručení sporovým stranám môže žalovaný napadnúť odvolaním, čím sa môže opäť predĺžiť stav právnej neistoty sťažovateľa ako žalobcu.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

7. Z obsahu sťažnosti, jej príloh ako aj obsahu spisu ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 16. marca 2015 bol okresnému súdu podaný návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 2 284,86 € s príslušenstvom,
- 11. septembra 2015 okresný súd vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku (súdny poplatok bol zaplatený 8. októbra 2015, pozn.),
- 7. septembra 2015 bol okresnému súdu doručený návrh žalobcu na rozšírenie žaloby (zmena pôvodného návrhu v časti vyčíslenia výšky bezdôvodného obohatenia z pôvodne požadovanej sumy 2 284,86 € na sumu 2 622,92 € s príslušenstvom, pozn.),
- 23. júna 2016 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 122/2015-172 rozhodol o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia tak, že návrh žalobcu zamietol,
- 7. októbra okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 29 Cb 122/2015-176,
- 15. novembra 2016 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 122/2015-186 platobný rozkaz zrušil pre podaný odpor,
- 12. januára 2017 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 122/2015-193 vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu a na označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení (úkon podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku, pozn.),
- 7. marca 2018 okresný súd nariadil pojednávanie na 20. jún 2018, ktoré bolo odročené na základe ospravedlnenia sa právneho zástupcu žalovaného z dôvodu práceneschopnosti, okresný súd návrhu vyhovel a nariadil pojednávanie na 8. november 2018,
- 23. júla 2018 okresný súd uznesením č. k. 29 Cb 54/2016-706 rozhodol o návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia z 27. júna 2018 tak, že návrhu vyhovel, následne o odvolaní žalovaného rozhodoval Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3 Cob 165/2018-776, ktorý rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne,
- 6. septembra 2018 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 29 Cb 122/2015-257 o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia z 13. augusta 2018, ktorým žalobca žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zložiť do úschovy sumu 2 622,92 €,
- 8. novembra 2018 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 29 Cb 122/2015-338 tak, že žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS105/07, IV. ÚS 90/2010).

12. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o platné znenie do 1. júla 2016.

14. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Táto povinnosť súdu vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

16. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

18. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí bežnú agendu všeobecných súdov, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti, zakladajúcej dôvod pre výrazné predĺženie napadnutého konania. Na zdôraznenie tejto skutočnosti je potrebné uviesť aj to, že okresný súd rozhodol vo veci samej na jedinom

pojednávani, z čoho je zrejmé, že žalobca kvalitatívne obstál v argumentácii a predložených dôkazoch k uplatnenému nároku.

19. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V danom prípade sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom podstatne neovplyvnil jeho dĺžku tak, aby mu bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania sťažnosti ústavnému súdu.

20. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska jeho nečinnosti a efektivity vykonaných úkonov.

21. Priebeh napadnutého konania bol od počiatočnej fázy poznačený nečinnosťou okresného súdu, a to od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu 16. marca 2015 do jeho vydania 7. októbra 2016 (18 mesiacov). Ďalšiu nečinnosť okresného súdu možno konštatovať v období po zrušení platobného rozkazu z dôvodu podaného odporu (uznesenie č. k. 29 Cb122/2015-186 z 15. novembra 2018) do nariadenia prvého pojednávania (úkon okresného súdu zo 7. marca 2018), ktoré sa malo uskutočniť 20. júna 2018, avšak pre dôvody na strane právneho zástupcu žalovaného sa pojednávanie uskutočnilo až 8. novembra 2018, keď okresný súd vo veci samej aj rozhodol.

22. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr 3446/2018 z 26. októbra 2018 konštatoval, v ktorom časovom úseku vidí prietah v konaní, a uviedol, že *„... uvedený prietah bol spôsobený vyšším súdnym úradníkom, ktorý však bol pridelený aj do ďalších 5-tich oddelení, kde vydával platobné rozkazy...“*.

23. K tomu ústavný súd uvádza, že už v podobných súvislostiach opakovane vo svojej stabilizovanej judikatúre vyslovil (napr. II. ÚS 518/2012, III. ÚS 201/2014), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa má zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len

v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prietáhov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či zákonného sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripísať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (napr. I. ÚS 119/03).

24. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľa a postupu okresného súdu poznamenaného nečinnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

IV.

25. Hoci ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, ústavný súd vo výroku tohto nálezu v tomto štádiu konania neprikázal, aby okresný súd vo veci konal bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, reflektujúc na skutočnosť, že vec sťažovateľa bola v čase rozhodovania ústavného súdu okresným súdom meritórne rozhodnutá (rozsudok č. k. 29 Cb 122/2015-338 z 8. novembra 2018, pozn.), aj keď nie právoplatne, a teda okresný súd v rámci svojich dispozícií vykonal všetky kroky na dosiahnutie právnej istoty sťažovateľa.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

27. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa čl. 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 1 000 €, argumentujúc dôvodmi, pre ktoré pristúpil k podaniu samotnej sťažnosti.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, avšak suma požadovaná sťažovateľom nie je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

30. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 29 Cb 122/2015 a jeho priebeh, ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania ústavný súd považoval sumu 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

31. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. Monikou Marjanovič, advokátska kancelária, Urbánkova 1562/6, Košice. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

32. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921 €.

33. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade § 11 ods. 3 a §13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2x 153,50 €) spolu s režijným paušálom (2 x 9,21 €) predstavuje sumu trov konania celkom 325,42 €. Písomné vyjadrenie sťažovateľa z 12. novembra 2018 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu advokátovi zaň nepriznal.

34. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

35. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. januára 2019